

Értelmetlen kegyelmezni annak, aki nem kegyelmez magának.

Ötszáz év múlva lesz-e magyar? Lesz, ha szülnek a magyar anyák, s lesz annyi magyar anya, hogy gyermekeik nem olvadnak bele az őket körülvevő nem-magyarul beszélők többségébe. Moldvában, a Hargita aljában és az Alföldön sem. Ha csak kevesen lesznek ezek az anyák, akkor beolvadnak. Törvény ez. Rengeteg a kihalt nyelvek és népek száma. Isten akarata az, hogy éljen a magyar nép is, hangozzék a magyar szó is. Jézus csak Izrael elveszett fiaért jött. Magam is csak népemből lettem, és csak azokhoz tudok szólni, ha tudok. Hát azt mondom, hogy Jézus Istene Atya és ennek következtében család is. S bizony nincs köze Istenhez annak, aki nem teszi meg a magáét azért, hogy legyen az Isten életének magyar folytatása is. Hagyjuk abba a bűnöst keresést. Jézus a bűnösökért jött, hogy megtérjenek és éljenek. S ha bűnöst keresünk, könnyen lehet, hogy magunkra találunk. Egy-két magyarnak vétkéből nem tud elpusztulni nemzetünk. Ha elpusztul, közös munkánk eredménye lesz. Még megtérhetünk, még nem pusztultunk el. Még válthatunk a Mammon-imádat helyett nemzetünk jövőjére. Lassan ötven éve lesz, amikor először álltunk válaszút előtt: *Kicsi vagy kocsi*. Meg tudjuk-e lelkigyakorlatoztatni kapitalista önmagunkat? Vagy egyszerűbben: Akarjuk-e azt a jézusi boldogságot, amely csak a szegényeké? Beérjük-e az egy dénárral? Hajlandók vagyunk-e azt tenni, amit Jézus tenne, ha ma újra megtestesülne, s magyarnak születnék? Választjuk-e az életet, vagy csak *a sírt, hol nemzet süllyed el?*

VEÉR I. TAS TRIANON

Százkét év alatt
ráébredhattunk,
hogy ezt a torz-született
csak az anyák
szerethetik egészé,
egészségessé.

A dolgos kezek,
az esti mesék,
a szófordulatok,
a hétköznapi
'unalmas' tettei:

- 'Nagyapa-anya
ki-volt-s-hol-élt?
- 'Miért négy nyelven
és hogyan beszélt?'
- 'Te miért úgy mondd,
hogy povedált?'
- 'Én mit csináltam akkor?'

- 'Mit-és-miért n e m
végeztünk be és mulasztottunk el?'
...kezdetű történetekből szőtt
élő történelem.

Újra igaz hitre jutni!
A múltba vetetté,
ha nem tanít, öl,
mert érvei erő, ököl.

Vissza-szerezni? Gyilkos harccal?
'Győzelemmel?'
Új sebek és hasadások.
Nem, nem megoldás, felejtsetd el!

Vissza-szeretni? Mosolygó arccal?
Őszinteséggel?
Gyógyító össze-kapaszkodások.
Megér biz' egy kitaró próbálkozást.

2022. június 04.

FARKAS ELEK

POSTUMUSZ

Ezen anyaszentegyházi kilengés után térjünk vissza a materialista világra s nézzünk szét, nem felejtettem e ki valami fontosat életem eddig felvázolt eseményeiből. Szégyen ide, - szégyen oda, ismét a kiskönyvemet kell csak felütnöm s már látom is hogy hol a hiány. No és az állampolgársága? - kérdi a könyvecske. Jó, jó, hiszen be van írva, természetes, hogy be van írva, hogy magyar. De kiráz a hideg, ha arra gondolok, hogy ezt be kell bizonyítanom. Mert egyszer már bebizonyítottam. A dolog úgy kezdődött, hogy az a Tisza Pista bejelentette, hogy elvesztettük a háborút. Ki gondolt akkor arra, hogy ennek mi mindenféle szép következménye lesz. Többek között én nem.

Akkoriban még vidáman vakargattam tetűimet. Ott, nem is olyan messze a Rivierától, a Piave partján és sejtelmem se volt arról, hogy állampolgárság is létezik. Egy napon azt mondták, hogy hölgyeim és uraim, most a háborúnak vége és tessék, parancsoljanak hazafáradni. Szépen haza is sétálgattunk, ki előbb, ki később. Itthon is vakaródtunk, nyújtózkodtunk egy kicsit.

Egyszer azután kimondták, hogy ebben az igen megszűkül hazában kicsit sokan vagyunk, hát ki a gyepűre, lássuk ki a magyar, gyerünk az állampolgársággal. Hamar kiderült, hogy akkora már minden tisztességben és hadiszállításban megöszült Bergernek és minden Grázban megöszült cs.kir.sváb tisztí nyugdíjasnak, valamint minden Arisztidnek megvolt a legpedigrébb állampolgársága.

S miért van baj az enyémmel kérdém ijedten, mikor

kisütötték, hogy igenis baj van. Azért van kérem baj, mert maga kiskorú, az apja meg Erdélyben született, maga tehát oláh vagy cigány, vagy ilyen valami. Oláh-cigány az öreganyád térdekalácsa mondtam /bocsánat, csak gondoltam/. - És most mit lehet csinálni kéremszépen, - kérdeztem az ilyen alkalmakra beütemezett szerénységgel. Nézze kérem, - mondta a jóindulatú főnökség, elöljáróság, tanács, céghivatal, árvaszék, tűzoltótestület, szóval az a bizonyos hatósági személy - ez egy nehéz ügy.

Legjobb, ha az egészet átadja egy ügyvédnek. Mondok magának valamit, itt van ez a Dr. Grün, ugyan egy büdös zsidó, de már sikerült neki több ügyet is elintéznie nálam. Próbálja meg.

Pénz beszél, kutya ugat s miután már akkor is legfőbb érték a pénz volt s ugyancsak már akkoriban sem volt tehát egyrészt ezért, másrészt ugyebár, hiszen nekem igazam van, (tehát meg kell kapnom az igazságot, illetve azt a koszos állampolgárságot) mély tisztelettel bocsánatot és visszaszívást kérek, ezen sz igazán feddést érdemlő, tiszteletlen kifejezésért/, szóval minden pénz nélkül is meg kell kapnom azt a dokumentumot.

Követve ama nagy Széchenyi példáját rászántam négy heti szabadságidőmet, utiköltségre egy havi előleget, plusz egy pár cipőtalpalást és megkezdtem a talpalást. A negyedik hét végén már fel tudtam venni a versenyt a legrafináltabb és legpikánsabb igényeket is kielégítő bármely idegenvezetővel. Akkorra már nem volt olyan hivatali helység Pestbudán, ahol én kétszer meg nem fordultam volna. Bebizonyítottam, hogy az apám 50 évig itt székelt, sőt adózott is. Bebizonyítottam, hogy itt oltottak kétszer tévedésből újra.

Bebizonyítottam, hogy itt esküdtem fel a királyra, azután a köztársaságra, azután a tanácsköztársaságra, azután a darutollra, hogy mindegyiket külön-külön az utolsó csepp véremig meg fogom oltalmazni. Bebizonyítottam, hogy utálok a köleskását pirított hagymával, tehát nem lehetek oláh és bebizonyítottam, hogy svindli mindaz, amit bebizonyítottam, tehát kizárólag magyar állampolgár lehetek.

Összegezve az eredményt a negyedik hét végén újra elvittem a cipőmet talpalni, felvettem még 250 előleget és szép csendesesen lettem Dr. Grün úr asztalára s egyszerre magyar állampolgár lettem.

És ez jó?

LIPIEN MIHÁLY LEVÉLVÁLTÁSA BALLA ZSOLTTAL, A BUNDES- WEHR ZSIDÓ TÁBORI FŐRABBIJÁ- VAL

Hetente öt estén vannak programjaim neológ zsidó közösségekkel, ebből a péntek esti szombatfogadás személyes jelenléttel, a többi online. A közösségekben tudják rólam, hogy felszentelt katolikus pap vagyok, és a Bokor Katolikus Bázisközösséghez tartozom.

A heti öt programból az egyik a vasárnap este 6 órakor kezdődő „Ötörai tea”, amikor a Bet-Jehuda közösség online lát vendégül érdekes egyéniségeket. Mindig előre tudjuk kivel fogunk találkozni, és az életrajzán kívül előkészítő anyagokat kapunk addigi munkásságáról. 2022. május 15-én Balla Zsolt lipcsei főrabbi volt a vendégünk, aki egyben a Bundeswehr zsidó táborigazgatója is és ukrán felesége van. Nagy érdeklődéssel hallgattam meg életének történetét, de mivel át kellett mennem egy másik online programra, hogy a Tóra aktuális hetiszakaszáról hallgassam meg Darvas István rabbim tanítását, ezért a táborigazgatótól chatelve kértem el elérhetőségét, hogy kérdéseimet később feltehessem.

2022. Pünkösd-Savuot másnapján írtam meg és küldtem el leveletem. Levélváltásunk nyilvánosságához Balla Zsolt hozzájárulását adta és továbbra is nyitott maradt a kapcsolattartásra kölcsönös tegeződéssel. Az alábbiakban olvashatjátok érdekesebb leveleinket:

2022.06.06.:

Egy levelet megszólítással illik kezdeni. Gondban vagyok. 2022. május 15-én vasárnap délután a 6 órakor kezdődött 5 órás tea keretében Balla Zsolt rabbit hallgattuk meg. Az előadást felvezető Vadász Magda elbizonytalanított a megszólítást illetően. Szövetségi katonai rabbi? Bundeswehr katonai rabbi? Főrabbi? Én most ebben a bizonytalanságban egy alternatív megoldáshoz nyúlnék:

Kedves Zsolt!

A fentebb említett online teázás alkalmával nagy érdeklődéssel hallgattam 1969-ben elindult életutadat, amely az érdekesek hosszú sorát kötötte egybe egy szép csokorrá. Készülni szoktam az ötörai teákra az előadók személyének vagy munkásságának megismerésével. Azon a héten, amikor a Te online jelentkezésedre került a sor, már megfogalmazódott bennem, hogy mit fogok Tőled kérzeni. Tekintettel arra, hogy este 7-kor már Darvas rabbi tanításához csatlakoztam, ezért csak az elektronikus elérhetőségedet tudtam elkérni, hogy majd feltegyem kérdésemet.

Ahhoz azonban, hogy kérdésemet megértsd, csak néhány jellemző mondatot magamról. 30 nap múlva nyugdíjas leszek, 1978-ban üzembgazdász diplomát szereztem. 1984-ben 5 év teológia tanulmány és felkészülést követően a Szegedi Dómban katolikus pappá szenteltek. Első állomáshelyemen Endrődön visszaküldtem katonakönyvem a Hadkiegészítő Parancsnokságnak. Később az egyházi vezetéssel lett konfliktusom, ezért civil foglalkozás mellett döntöttem, majd megnősültem. Életem egyik legfontosabb része, hogy 1975-től tagja vagyok a Bokor Katolikus Bázisközösségnek, amelyben több katolikus fiatal barátom - a jézusi ellenszereket tanítása alapján - tagadta meg a katonai szolgálatot és vállalta a börtönbüntetést. Péntekenként a Hegedűs utcai vagy az OR-ZSE tanzsinagógába járok (ahol tegnap előtt este minden gyönyörű virágdíszbe öltözött).